

РЕШЕНИЕ

№ 5403

гр. София, 14.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 02.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Калинка Илиева

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **4477** по описа за **2020** година докладвано от съдия Владимир Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал. 1, изр. II от ЗАНН.

С решение № 19570 от 21. 01. 2020 г. по НАХД № 8610 / 2019 г., Софийски районен съд, НК, 115 състав е отменил наказателно постановление (НП) № 23-000918 / 17. 04. 2019 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” със седалище [населено място], с което на [фирма], е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лв., на основание чл. 416, ал. 5 от КТ, във връзка с чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 128а, ал. 1 от КТ.

Срещу така постановеното решение, е постъпила касационна жалба от Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” със седалище [населено място] в която се моли решението да бъде отменено като постановено при нарушение на материалния и процесуалния закон - отменително основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Иска отмяната на обжалвания съдебен акт и постановяване на друг по съществуващото на спора, с което да бъде потвърдено издаденото Наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател, чрез процесуалния се представител, поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение

Ответникът, чрез писмена молба на процесуалния му представител от 29. 09. 2020 г., моли да се остави в сила решението на СРС. Поддържа доводите изложени в

писмения отговор на касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за основателна. Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови решението си, районния съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля П. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани писмени доказателства, свързани с касационните основания.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, като във връзка с приложението на материалния закон съдът намира следното:

От събраните пред районния съд доказателства по безспорен начин се установяват следните факти:

В периода от 26. 02. 2019 г. до 20. 03. 2019 г., е извършена документална проверка от служители на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област” за спазване на трудовото законодателство в [фирма], при която е установено, че на 29. 01. 2019 г. с писмено заявление П. И. С. – Ф., е поискала документи, удостоверяващи факти свързани с трудовото й правоотношение, а именно: уведомление за размерът на платения годишен отпуск, който има право да ползва през календарната година, включително отложеният и неизползван отпуск за предходни календарни години, като в предвидения в закона 14 дневен срок от страна на работодателя - [фирма] не е представено исканото уведомление.

На 08. 04. 2019 г. е съставен акт за установяване на административно нарушение на [фирма], като нарушението било квалифицирано като такова на чл. 128а, ал. 1 от Кодекса на труда. Актът бил предявен за запознаване със съдържанието му и връчен на същата дата на нарушителя, след което е издадено и обжалваното наказателно постановление.

Настоящата касационна инстанция намира, че решението на СРС, е валидно, допустимо и правилно, макар и не по изложените мотиви.

В случая неправилно от страна на СРС се сочи, че субект на нарушението е друго лице, доколкото работодател на П. И. С. – Ф. се явявало дружеството [фирма], тъй като продължаване на дейността на едно училище от друго, не означава промяна на работодателя. В случая работодател на П. И. С. – Ф. е бил и си остава [фирма], независимо, че е закрито част от предприятието.

В същото време обаче, съдът намира, че правилно е отменено издаденото НП, тъй като в конкретния случай не е осъществен състава на конкретното административно нарушение.

Видно е, че в НП се сочи нарушение на чл. 128а, ал. 1 от КТ, който предвижда, че по писмено искане на работника или служителя работодателят е длъжен да му издаде и предостави необходимите документи, удостоверяващи факти, свързани с трудовото правоотношение, в 14-дневен срок от искането. В конкретния случай обаче, исканото от работника уведомление за размерът на платения годишен отпуск, който има право

да ползва през календарната година, не представлява документ, удостоверяващ факти, свързани с трудовото правоотношение. Конкретния размер на платения годишен отпуск на лицето се посочва в трудовия договор на лицето и освен това зависи от допълнителни фактори, като условия на труд, стаж, работа при ненормиран работен ден и др. Самият размер и издаването на справка за това или уведомление, както е посочено от работника, обаче не представлява документ, удостоверяващ факти свързани с трудовото правоотношение, по смисъла на посочената норма, тъй като законът има предвид удостоверителни документи, които ще послужат евентуално пред трети лица. От друга страна, е безспорно, че на работника е издадена заповед, с която е разрешено ползването на платен годишен отпуск, в която заповед е посочен и полагаемия размер, поради което няма извършено нарушение. Действително издадените последващи заповеди за ползването на отпуск, за всяка поредна календарна година е станало след изтичането на известен период от време, но работника е бил предупреден за това, поради което няма извършено нарушение на чл. 128а, ал. 1 от КТ.

В същото време, няма искане на ответника по касация за присъждането на направените по делото разноси, поради което такива не се присъждат.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град -XXIII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 19570 от 21. 01. 2020 г. по НАХД № 8610 / 2019 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение – 115-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
2.

ЧЛЕНОВЕ: 1.